

Đurđa Lili

NEDOSTAJEM SAMA SEBI

predstava o štetnosti narkomanije za stariji osnovnoškolski i srednjoškolski uzrast

Uloge: Vera (mama ili keva, po potrebi), Milena (kćerka), Andrea (drugarica), Đovani (diler), Aleks (dečko), Dača (bivši prijatelj)

Radnja: odvija se na tri mesta – u stanu, u diskoteci i parku. Fizički je scena podeljena na dva dela. U jednoj polovini nalazi se polica sa fiokama, štrik za veš, sa nekim krpama, peškirimama, majicama i slično, stolica i kutija koja je nacrtana u obliku televizora. U drugoj polovini scene su šank i barske stolice, u diskoteci. Ispred svega, na proscenijumu, klupa iz parka.

Na početku samo jedan reflektor je uperen u sredinu proscenijuma. Muzika, neka blaga. Izlazi Milena, obučena u iscepane farke, patike, top drečave boje, ima kačket i tamne naočare. Seda u sredinu svetlosnog snopa u turski sed na klupu. Polako skida kačket i cvike. Počinje da priča kada muzika utihne.

Milena: Moje ime nije važno. Zovem se kao mnogi od vas. Mogu da budem bilo ko od vas. Ipak, možete da me zovete Milena, za potrebe ove priče. Idem u srednju školu. Kada sam išla u osmi razred moji roditelji su se razvodili. Kuća je bila ispunjena konstantnom bukom, vikanjem i svađom. Keva i ćale su bili opsednuti sobom, na mene niko nije obraćao pažnju. Tada sam u fioci tatinog radnog stola pronašla tablete. Bio je to bensedin. Znala sam čemu služi. Rešila sam da uzmem i popijem jedan, da se kao malo smirim. I pomoglo je. Tu noć sam prespavala i nisam čula nikakvu buku ni njihovu svađu. Zato sam sutradan uzela još jedan, pa još jedan... i tako je to krenulo. Nevino i naivno. Mislila sam – to su lekovi, legalni, mogu da se kupe u svakoj apoteci. Ne mogu biti opasni. E, kako sam lako upala u tu klopku... jer, bensedini su vodili alkoholu, alkohol pomešan sa njima euforiju je činio samo jačom... onda je usledila trava, a posle trave... uvek ima nešto jače. Uvek ima nešto što niste probali, nešto što vas tera da probate, nešto za šta mislite – e, ovo je poslednje. Još samo ovo da probam i to je to, završila sam s tim zauvek. A ne znate da time upadate samo dublje i dublje u problem i da je izaći iz tog začaranog kruga sve teže i teže. Počelo je sa spidom, koji sam dobila na poklon od lokalnog dilera. Zatim, jedna lajna, posle par meseci druga lajna, ništa strašno, fino mi bilo, mogu da se kontrolišem, što da ne. Kakva iluzija. Ne ide to tako. Jako je lako navući se, a posle veoma teško skinuti se. Došla sam ovde da vam ispričam sve ovo, da ne nasednete na one druge priče, one koje sam ja slušala i koje su me dovele do gde sam sad. Želela bih da me saslušate, a ne osuđujete. Ovo nije pravdanje, ovo nisu razlozi, ovo su samo izgovori. Razvodi, svađe, loše ocene, roditelji koji vas ne razumeju – to je jednostavno deo života i ne sme poslužiti kao nešto zbog čega ćete upropastiti i sve ono lepo što vam se uvek može dogoditi. Pokušaću da vam dam neki vodič misli koji će vam biti putokaz i pravac ka pravom putu, ka sreći koja je prirodna i slobodna, a ne uslovljena nekakvim hemijskim supstancama, već čistom lepotom življenja i mladosti. Saslušajte me. Ovo je moja priča...

SCENA 1 — Mama i Milena u kući

Mama: (*ulazi na scenu, vikleri, bade mantil, kućne papuče; viče*): Milena, Mico, Mila, gde je daljinski? Gde si ga ostavila? Počeće mi serija za par minuta, a nema daljinskog... aha, evo ga.

Milena: (*ulazi*): E, čao mama, stigla si s posla.

Mama: Jesam. Umorna sam kao pas. Evo hoću da upalim TV da gledam Sulejmana. Još mi je on ostao jedina razonoda u ovom životu.

Milena: Nije valjda baš tako, a ja?

Mama: Šta ti? Po ceo dan i noć samo skitaš. Bog zna gde se i s kim vucaraš i šta radiš...

Milena: Danju sam u školi, uveče se viđam s dečkom, znaš to.

Mama: Još uvek si s onim malim Aleksandrom, jel'? Što ga zovu Aleks?

Milena: Da, još uvek sam s njim. Šta bi trebalo da znači to tvoje pitanje?

Mama: Čudi me što te još nije ostavio, eto to bi trebalo da znači.

Milena: A zašto bi me ostavio? Šta to meni fali?

Mama: Pogledaj se samo. Večito si u tim iscepanim pantalonama...

Milena: Mama, jako dobro znaš da se to danas tako nosi.

Mama: Znam ja dobro da je to u modi, ali to ne znači da moraš non-stop biti u njima. Obuci nekad neku suknju, sredi frizuru, nokte... kakva si to devojka kad ni obrve ne čupaš?

Milena: Mama, molim te, samo mi ti nemoj pričati o sređivanju. Pogledaj sebe. Večito si u tom bade-mantilu. Ne sećam se da sam te u životu videla obučenu. A i ti vikleri. Čemu uopšte služe? Kao imaćeš frizuru jednom? Kad? Ja je još nikad nisam videla. Nije ni čudo što te je tata ostavio...

Mama: (*iznervirano*): Slušaj ti mala, nemoj da si bezobrazna. Ti jako dobro znaš da tvoj tata nije ostavio mene, nego sam ga ja najurila odavde kao... kao... kao džukelu jednu običnu, što on na kraju krajeva i jeste.

Milena: Da, najurila si ga, a zašto?

Mama: Zato što me je varao, stoka jedna.

Milena: Eto, I rest my case (aj rest maj kejs).

Mama: Šta sad to znači?

Milena: Znači – iznela sam svoj slučaj.

Mama: Razumem engleski, znam šta znače te reči koje si izgovorila. Ne razumem šta si njima htela da kažeš.

Milena: Pa to, da te je varao. Zašto te je varao? Zato što si večito u bade-mantilu i viklerima, zato što nikad nisi umela da se doteraš, središ, zavedeš svog muškaraca... a sad mene kao hoćeš nečemu da naučiš.

Mama: Bezobrazna si Mila. Nisam ja imala vremena za uređivanje i sređivanje. Večito sam radila, izgubila sam kičmu radeći u onom mini-marketu. A gubim je i dan danas, jer sam morala još jedan posao da nađem, da bih nas kako-tako izdržavala. Jer pored alimentacije koju šalje, ili bolje rečeno ne šalje tvoj divni otac, obe bismo odavno umrle od gladi.

Milena: Ne diraj mi tatu, ti... ti...

Mama: Ja? Šta ja? Šta sam ja, po tvom savršenom tati, ha? Kad te je zvao poslednji put telefonom, kad pitao da se vidite? Ha?

Milena: Nema vremena, radi...

Mama: Da, on nema vremena, jer radi, a ja? Ja po ceo dan treba da pravim frizure i lakiram nokte. Reći ću ti jednu stvar draga moja. Tvoj tata je bio grozan muž, sada je užasan bivši muž. E znaš šta bi bio dobar? Bio bi fantastičan pokojni muž. Lepo bi ti stizala njegova penzija pa bih i ja mogla malo da odmorim.

Milena: (*ljutito*): Mama!!! Kako možeš tako nešto i da pomisliš a kamoli kažeš?

Mama: Mogu. Tako. On nije nikakav čovek, a ni ti nisi ništa bolja kad ga braniš.

Milena: Ne mogu više to da slušam. Odoh, odoh, neću više da te vidim. Odseliću se odavde prvom prilikom! (*izlazi ljutito, lupa*)

Mama: (*ostaje sama, priča sa sobom*): I eto, zbog nje i njenog bezobrazluka propustila sam seriju. A to mi je jedina razonoda. Samo radim, radim i radim. (*ustaje i slaže veš sa štrika u fijoke*) Nezahvalnica jedna, ništa ne zna da ceni. Videće ona jednom kad se i sama uda i ne daj Bože i razvede. Eto sad me je iznervirala toliko da moram da popijem nešto za spavanje inače neću zaspati ko zna do kad, a ujutro moram rano na posao... gde su mi tablete... (*pretura po fijoci i pronalazi jednu tablu*) Hmm, čini mi se da sam ovu kutiju tek juče načela, a ono fali već pet šest komada. Mora da sam se zabrojala. Eh, ne znam više ni kad je koji dan. Jednom ću još i nedeljom ustati i krenuti na posao, izludeće me ovo dete. (*pije lek i počinje da skida viklere*) A možda je i u pravu, šta će mi ovo čudo na glavi, samo mi smeta, a ujutro ipak izgledam kao strašilo... (*zeva*) Zaboravih joj reći da kupi sutra burek za doručak...

(*odlazi sa scene, zatamnjenje, muzika – trešte neki elektronski zvuci, radnja se premešta pred diskoteku*)

SCENA 2 — Milena i Đovani, kasnije dolazi Andrea

(Milena sedi na barskoj stolici, uplakana, prilazi joj lokalni diler)

Đovani: Devojčice, lepa devojčice, kako si mi ti ove divne prolećne večeri? Vidi, vidi, pa lepo devojče plače... zašto, draga moja? Kakve su to nevolje koje su naterale suze na to lepo lice? (uhvati je za bradu i podigne pogled ka sebi)

Milena: Ma, ništa strašno.

Đovani: Da se nisi malo posvađala sa dečkom? Jel to?

Milena: Ma ne. Sa kevom.

Đovani: Sa kevom? Pa to uopšte nije strašno. Keve zapravo tome i služe. Da imamo na koga da se ljutimo i koga da krivimo kad nešto ne valja.

Milena: *(preko volje se nasmeši)*: Možda si i u pravu.

Đovani: Možda? Dragaa moja, pa zar ti ne znaš – ja sam uvek u pravu.

Milena: *(sve raspoloženija)*: Jesi li?

Đovani: Sto posto lutko.

Milena: Pa, reci mi onda, kad sve znaš, zašto se onda ona uvek tako ponaša prema meni. Nikad joj ne valja ništa što kažem, uradim, obučem...

Đovani: Takve su keve. Ljubomorna je na tvoju mladost i lepotu. To je, sigurno. Ona bi htela sad da je na tvom mestu, da izlazi i da se provodi, a ne da razmišlja šta će sutra kuvati.

Milena: Da, da. Ima tu istine.

Đovani: Kažem ti ja da sve znam. Nego, reci ti meni gde su ti drugarice, gde ti je dečko, zašto te je pustio tako samu i uplakanu da sediš tu za šankom? Zar ne zna da može da naiđe veliki zli vuk i da te pojede?

Milena: *(vidno oraspoložena)*: Nisam ja valjda Crvenkapa, pa da me pojede vuk? A i usred grada smo, nema ovde divljih zveri.

Đovani: Možda si u pravu, možda i nema, ali možda u mraku vrebaju neke još opasnije stvari od vukova, lavova, tigrova...

Milena: Onda je moja sreća što si naišao ti, zar ne?

Đovani: *(kroz smeh)*: Lutko, nisi ni svesna koliko si srećna što sam baš ja naišao. Evo, biću tvoj vitez na belom konju i spasiću te od svih mogućih i nemogućih nevolja ovog sveta. Šta kažeš? Pristaješ li?

Milena: Naravno, ko ne bi pristao na takvu primamljivu ponudu.

Đovani: Nisi mi se ni predstavila, srećo, kako se zoveš?

Milena: Milena, ali zovu me uglavnom Mila ili Lena, kako hoćeš.

Đovani: (*namigne joj*): Zvaću te Mila Lena, jel može tako?

Milena: Može. A ti? Kako se ti zoveš?

Đovani: Đole, umetničko ime Đovani.

Milena: Umetničko? Ti si umetnik? A kojom se to umetnošću baviš?

Đovani: Pogodi, lutko.

Milena: Da nisi glumac?

Đovani: Blizu si, mila Leno, blizu. Moja umetnost je slična glumačkoj. (gleda iza sebe, gde se pojavljuje Andrea) Evo nekog, čini mi se da je neka tvoja drugarica.

Milena: Jeste, to je Andrea, dođi da te upoznam. Hej, ovo je Đovani, on je glumac.

Andrea: Znam ja dobro ko je to. Šta ćeš tu za šankom, svi se pitaju gde si. Aleks te traži po celoj diskoteci.

Milena: Reci mu da sam se smorila pa sam malo sela ovde sama.

Andrea: Neću, idi tamo pa mu reci sama.

Milena: (*smeje se*): Neka, kasnije ću. Sad mi je baš lepše ovde za šankom...

Andrea: (*podozrivo gleda Đovanija koji sve vreme ne progovara ni reč*): Ok, ako tako hoćeš, ostani. (polako se udaljava)

Đovani: Opasna ti ovo neka drugarica... Nego, taj Aleks koje te traži, ko je to?

Milena: To je moj dečko.

Đovani: Mora da je neka žešća faca taj mali.

Milena: Ej, nemoj tako, ne diraj ga.

Đovani: (*podigne ruke kao u znak odbrane*): Zar ja? Nikad. Ne bih ga ni pipnuo. Tvoj dečko, tvoj izbor.

Milena: Šta sad to treba da znači?

Đovani: Ništa, samo je malo čudno što je on tamo negde a ti sediš ovde sa mnom.

Milena: Ne mogu tamo. Smara me ta diskoteka. Smara me ta muzika. I to društvo. Ma sve me smara. Najradije bih...

Đovani: Najradije bi šta?

Milena: Išla kući.

Đovani: Kući? Sad? Kad je najbolje?

Milena: Šta je najbolje?

Đovani: Videćeš. Ima čika Đole nešto lepo za tebe, od čega odmah više nećeš da se smaraš.

Milena: Hej, ako misliš da ću sad ja tu nešto da se ljubim s tobom ili još gore i da prevarim dečka, silno si pogrešio. Ne pada mi ni na pamet.

Đovani: Ma neee, ni pomislio nisam na to. Hteo sam samo svojoj novoj drugarici Miloj Leni da dam jedan poklončić. (on joj ispruži dlan, a na njemu je mala bela tableta)

Milena: A šta je to?

Đovani: Ne pitaj, samo uzmi. Stavi pod jezik. Videćeš kako će žurka odmah da postane bolja. I muzika će da bude bolja. I društvo će da bude bolje, ma sve će da bude bolje. To je jedna pilula sreće.

Milena: Pilula sreće? Da znaš da mi je baš to trebalo. Koliko to košta?

Đovani: Vidi nje, pa rekao sam da je poklončić. Samo uzmi, ne košta ništa, pa ti i ja smo drugari, zar ne Lenče?

Milena: *(pruža ruku, uzima pilulu i popije je)*

(Đovani odlazi sa scene, dolaze Andrea i Aleks, svetla se smenjuju, muzika je sve glasnija, Milena se smeje i pleše, pleše, plešući izlazi sa scene a za njom i ovih dvoje, zatamnjenje, pa opet uvodna muzika sa početka predstave)

SCENA 3 — U kući: Milena, mama, kasnije Andrea i Aleks

Mama: Kad si došla sinoć?

Milena: Kao i obično, oko četiri.

Mama: Da, ti dolaziš u četiri, a ja već u pet ustajem da idem na posao...

Milena: Kevo, ajde ne smaraj. Sinoć mi je bila najbolja žurka u životu i nemoj to da mi kvariš, okej?

Mama: Dobro, neću da kvarim. Evo i ja sam dobro raspoložena. Gospođa Profesorica Fakulteta kojoj ribam kupatilo i perem sudove utorkom i petkom, da ona ne bi morala da svoje veštačke nokte upropašćava deterdžentom, konačno mi je dala platu. I to celu. Neverovatno. Evo, Mila, časti tebe tvoja mama, reci, koliko ti treba.

Milena: *(umiljava se):* Koliko možeš mama, znam da nemamo puno...

Mama: *(daje joj nešto, gura u džep, čuje se zvono na vratima):* Ko li je to?

Ulaze Aleks i Andrea.

Mama: Ostaviću vas da pričate, deco, idem u spavaću sobu da gledam seriju.

Andrea: Preći ću odmah na stvar, Leno.

Milena: Vidi ovu što je oštra, ni dobar dan, ni kako si najbolja drugarice, ni ništa. A i ti Aleks, što ćutiš, nisi me ni poljubio...

Andrea: (*zadržava dečka koji je krenuo da je poljubi*): Ej, šta smo se dogovorili. Sa njom samo čvrsto.

Milena: Šta je bilo, hoćete li mi već jednom reći o čemu se radi i zašto ste ljuti na mene?

Aleks: Da li znaš sa kim si ti počela da se družiš u poslednje vreme?

Milena: Ahaaaa, znači to je u pitanju... dečko mi je ljubomoran?

Aleks: Nisam ljubomoran. Imaš pravo da pričaš sa bilo kim. Sve dok znaš ko je i šta je taj neko.

Andrea: Jel' ti rekao taj kako se zove?

Milena: Da, Đole, Đovani, tako nekako.

Andrea: I ti ne znaš ko je on?

Milena: Ne. Rekao je da je glumac...

Andrea: Glumac malo sutra. Ako je mislio folirant, onda da.

Milena: Ništa ne razumem. O čemu ti to?

Aleks: Ljubavi, on je lokalni narko diler.

Milena: Šta?

Aleks: Narko diler. Onaj što preprodaje drogu.

Milena: Znam šta je to narko diler. Ne treba mi objašnjenje. Samo se čudim kako ste to mogli pomisliti.

Andrea: Nismo mi to pomislili. Mi to znamo. Odavno. Samo si ti izgleda zalučena lutkica koja ništa ne primećuje.

Aleks: Tačno. Svi u kraju znaju ko je Đole Đovani.

Milena: (*prkosno*): Pa šta i ako jeste? Dečka je samo zanimalo kako sam i zašto sam sama i uplakana. Za razliku od vas dvoje koje nije ni bilo briga za mene.

Aleks: Mene je bilo briga, nestala si, tražio sam te svuda.

Andrea: I ja takođe. Otišla si, nisi se ni javila.

Milena: A što bih se ja vama pa javljala. Otišla sam pa sam otišla. Htelo mi se. Valjda smem da sednem sama za šank kad mi se to prohte.

Aleks: Naravno da smeš. Samo ti kažem da sam se bio zabrinuo za tebe.

Andrea: Reci mi samo jednu stvar iskreno, Lena i neću te više nikad oko ovoga smarati.

Milena: Šta da ti kažem?

Andrea: Da li ti je nudio nešto?

Milena: Na šta misliš?

Andrea: Ne pravi se glupa. Mislim na neku drogu, travu, ekstazi, belo, žuto, bilo šta.

Milena: Naravno da nije. A čak i da jeste, zar misliš da bih ja to uzela? Pa nisam valjda blesava.

Aleks: U redu onda ako nije...

Milena: Nije, samo mi je prišao da vidi zašto sam sama i tako, popričali smo par rečenica, ništa strašno...

Andrea: Dobro onda znači da ne moramo da brinemo?

Milena: Naravno da ne. Ajde idite svojim poslom, vidimo se večeras na istom mestu.

(Andrea i Aleks odlaze, snop svetla opet uperen u Lenu)

Milena: Ma idite dođavola svi. Kao da mi trebaju vaši saveti. Jel mi dao nešto. Naravno da jeste. Samo jednu malu malecku pilulicu. Ništa više od toga. Ali znam ja vas, vi biste od toga napravili problem. Kao da je to nešto. A nije ništa. Samo jedna mala tableta. Ja sam jaka. Ja imam snage. Ja ću uspeti. Pobediću tog najvećeg neprijatelja, tog najstrašnijeg neprijatelja, tog najopas-nijeg neprijatelja. Pobediću sebe. Mogu ja to. Mogu da uzmem pilulu kad hoću, a da ne uzmem kad neću. Pa jača sam ja od njih. Neću da slušam njihove priče – navućićeš se Lena, ko to jednom proba, taj mora i kasnije. E pa nije tako. Nije. Ja mogu da popijem samo jednom jednu i nikad više. Mogu. Videćete.

SCENA 4

Jedan reflektor uperen u sredinu proscenijuma. Muzika. Izlazi Đovani, ima kačket i tamne naočare. Seda u sredinu svetlosnog snopa na naslon klupe. Polako skida kačket i cvike. Počinje da priča kada muzika utihne.

Đovani: Sve je bilo u redu dok nisam prestao igrati košarku, koju sam baš trenirao i igrao zapravo. Bezbrizno vreme, para nikada malo, poznanstva sa decom bogataša, iste škole, elitne, od osnovne do najprestižnije gimnazije u celoj zemlji, onoj najvećoj. Vreme prolazi, zadovoljni smo i srećni, zabavljamo se, putujemo, a onda odjednom se događa početak kraja. Na ovaj ili onaj način. Tada sam prvi put probao drogu! Probao, svidelo mi se, nastavio da uzimam iz nedelje u nedelju, iz meseca u mesec... Zavisnost

je čudna bolest, kad uzmeš poželiš da prekineš sa uzimanjem, a kada prekineš želiš opet da uzimaš. Sve sam radio da dođem do droge. Prvo sam počeo da prodajem svoje vredne stvari. Pošto sam imao auto, vozio sam par starijih narkomana u jedan veći grad da se srede, a ja sam zauzvrat dobio moj deo. Na kraju i auto sam prodao samo da bih došao do droge. Posle svih tih tako-reći lakših načina pravljenja para počeo sam svoj kriminalni put. Stvarno, radio sam ekstra opasne stvari jer u to vreme je svako bio naoružan. Na mene su i pucali u jednoj takvoj noći, ali to je neka druga priča... Kako sam već pomenuo, tako lagano uz svoje tadašnje drugare, odjednom meni zvoni telefon, traže ovo, mole za ono, a ja imam sve ili bar znam gde se može nabaviti. Godine prolaze, policija nas hapsi, tu su advokati, suđenja, zatvori i svašta. Ja kao neka tetka se samo čudim sta se dešava – i dešava se prvi zatvor, onda drugi, pa jedna pauza malo duža, te onda shvatam koliko može da se zaradi ovim biznisom ako ne trošiš to i sam. Skinuo sam se i već godinama nisam uzeo ništa. A imam sve. Šta vam duša hoće. Ekstazi, heroin, kokain, trava, šta god vam padne na pamet. Samo prodajem, ne koristim. Pa, ja najbolje znam koliko je sve to loše. Moje ime je Đole Đovani, saslušajte me, ovo je moja priča...

U diskoteci, stoji Đovani, prilazi Milena, kasnije Aleks i Andrea

Milena: Hej prijatelju.

Đovani: *(odmeri je kao da je ne poznaje):* Hej.

Milena: Pa kako si...

Đovani: *(prekida je):* Devojčice, imam nekog posla. Kaži, brzo, šta ti treba?

Milena: Pa dao si mi pre neki dan...

Đovani: Šta sam ti dao?

Milena: Neku tableticu... rekao si da je to tableta sreće i da će mi sve biti lepo posle nje.

Đovani: I, jel bilo?

Milena: Jeste, naravno.

Đovani: Svidelo ti se, pa bi sad htela još?

Milena: *(uz širok osmeh):* Da!

Đovani: Može, može, nije problem, ima čika Đole uvek srećnih pilulica za svoje još srećnije mušterije. Koliko imaš para?

Milena: Para?

Đovani: Da, lutko, pa nisam ja centar za socijalni rad. Pare se traže, evri ako imaš, mada su i dinari dobri, samo ih treba više *(nasmeje se sam svojoj lošoj šali)*

Milena vadi novčanik

Đovani: *(uzima sam skoro sve, stavlja u džep):* Biće dovoljno. Sad briši.

Milena: A tablete?

Đovani: Doneću ti tamo kod toaleta, neću da nas ovde neko vidi. Ajde, briši, odlazi kad govorim.

Milena nevoljko odlazi sa scene, sa druge strane se pojavljuje Aleks

Aleks: Ej, ti, dilerčino jedna, šta si joj dao?

Đovani: (*polako se okreće*): Meni se obraćaš, mali?

Aleks: Tebi, da, kretenu jedan.

Đovani: Slušaj mali, ne pričaj tako sa mnom, da ne bih sad počistio tobom pod, znaš.

Aleks: Samo hoću da znam šta si prodao mojoj devojci.

Đovani: A, to ti je devojka? Hahaha, onda ću ti oprostiti neučtivi govor, dečače. A i daću ti savet – bolje pazi i čuvaj svoju devojčicu pa neće morati da dolazi kod čika Đoleta po bombone.

Aleks: (*zavrće rukave i sastavlja pesnice, u tom nailazi Andrea i ne dozvoljava mu da ga udari*): Sad ću te ja... đubre jedno...

Đovani: (*smeje se*): E svašta ću i ja doživeti, ovaj mali što se tek ispijalo bi da se tuče. Sreća njegova da sam lepo raspoložen, a imam i novu košulju ne bih da je isprska njegova krv. Smiri ga ti, mala, da ga ja ne bih smirivao sledeći put. (on odlazi, a nekoliko trenutaka kasnije izlazi Milena, plešući)

Andrea: Mico, uzela si nešto?

Milena: Ja? Ništa... samo sam srećna... onako... zato što ste tu ti, moja najbolja drugarica i moj dečko, najbolji dečko na svetu... volim vas oboje... (ljubi ih i izlazi sa scene, plešući bez muzike)

Aleks: Andrea, ovo mi ne izgleda dobro. Ko zna šta je uzela.

Andrea: Vidim i ja da je na nečemu. Ali da je ostavimo na miru? To je sigurno neka prolazna faza, prestaće ona s tim.

Aleks: Da, i ja tako mislim. Oporaviće se sigurno...

SCENA 5 — U parku: Milena i Dača

Milena: Ej de si, kako si?

Dača: Šta te briga kako sam ja?

Milena: Nemoj tako prijatelju stari, hoćemo se kombinovati?

Dača: Neću, a i da hoću nemam para...

Milena: Pusti pare, mogli smo razvući lajnu pa se lepo ispričati ko ljudi...

Dača: Mislim, al ti neću reći da ti je priča glupa.

Milena: Dobro, jel mi možeš dati barem Đovanijev novi broj?

Dača: Mogu 065 (vadi telefon i diktira) ajde zdravo...

Milena: Ej, Dačo...

Dača: Šta još hoćeš?

Milena: Ma koji je tebi?

Dača: Pa jesam ti dao broj?

Milena: Hoću da ti zahvalim, Đovanijeva roba je uvek ekstra...

Dača: Drago mi je zbog tvoje sreće... jel to sve?

Milena: Nije, stvarno si neki što me uvek otkačiš... zaboravio si koliko sam ti činila pre, doć'e maca na vratanca...

Dača: Ma šta si ti učinila, majke ti? Svi znaju da se godinama drogiraš. Sve si samo upropastila, a ja ti pozajmljivao kintu, ako kad sam debil, nema više, zaboravi Daču, ne vidiš me, ne postojim za tebe više, bre. Ti si narko-manka, a ne čovek, a kamoli moj prijatelj. Narkomanka, ej. Prepoznaju te na ulici, znaju ko si i šta si. Sručiti nešto u venu, samo misliš na to. Ma ne, ti da misliš na sebe danas bi bila na fakultetu, polagala ispite, imala pred sobom budućnost. A šta si sada, niko i ništa, bre...

Milena: Nije tako sve se promenilo, evo krenula sam da...

Dača: Šta si krenula, šta? Pa pre dva minuta si mi tražila Đovanijev broj, znam ja dobro šta i gde si ti krenula.

Milena: Dačo, prijatelju, ovo je poslednji put, majke mi.

Dača: Ne kuni se u majku Milena. Vera je jedna dobra žena, fantastična žena, sve je učinila za tebe. A ti? Kako joj vraćaš? Tako što kradeš. Zadnji dinar iz kuće uzimaš za fiks. Osvesti se Milena, dok ne bude kasno.

(Dača odlazi, Milena ostaje sama na sceni. Muzička podloga.)

Milena: Ja sam bitanga koja je kriva za sve što se dogodilo. Mama mi je dala sve, pitam se da li je znala gde trošim svaki dinar. Gledala sam kako se ubija od posla i ipak sve te njene teškom mukom stečene pare trošila sam na drogu. Ne mogu da se smirim, nije lako kada pokazuju prstom na tebe, kada te momci izbegavaju. Kad znaš da ti iza leđa govore – 'Ma pusti je šta vredi što je lepa kada je narkomanka, ko zna možda ima i sidu'.

(Odlazi sa scene u suzama.)

SCENA 6

Jedan reflektor uperen u sredinu proscenijuma. Muzika. Izlazi mama i stane u sredinu svetlosnog snopa. Počinje da priča kada muzika utihne.

Mama: Eto tako je sve počelo nesretno i nesretno nastavilo do dana današnjeg. Jer nesreća nikad ne dolazi sama. Nikad nisam potražila pomoć. Ne tražim je ni danas. Jedino o njoj razmišljam kad nemam para al se nakako snađem. Trenutno sam zakucala limit do kraja, u svim bankovnim i moralnim kreditima. Radim od jutra do sutra, a para nikad dosta. Ne znam šta se dešava sa mojom Milenom. Retko kad je viđam, ali primećujem da je nekako čudna, odsutna, često uplakana. Možda je muči to što nije upisala fakultet, možda ima problema sa dečkom. Ne znam. Ne stignemo nikad da se ispričamo. Čak i u onim retkim trenucima kad smo zajedno, obično se posvađamo. Ne znam zašto ne shvata da sam joj ja majka i da bih učinila sve za nju. Samo je potrebno da mi kaže u čemu je problem i rešićemo ga zajedno. Ljubav majke je bezgranična i nesebična. Majka je tu da voli, da brine, da pomogne. Ja sam Vera, Milenina majka, saslušajte me, ovo je moja priča.

U kući: mama, Andrea i Aleks

Mama: Ne mogu da verujem. Ne, ne i ne. Pa ja sam joj majka, ja bih prva primetila.

Aleks: Ne biste. O tome se i radi. Roditelji poslednji saznaju.

Mama: Ali, ali, kako, zašto? Odakle joj novac?

Andrea: Snalazi se nekako.

Mama: Da li ste vi stvarno potpuno sigurni u to što mi pričate?

Aleks: Jesmo teta-Vera, nažalost. Ona to radi već godinama. Ponekad na kratko prekine, pa počne iz početka. Mislio sam da će uspeti sama, mislio sa da će se izvući, da će shvatiti da je to pogrešno i da će prekinuti. Ali vidim da tako ne ide. Zato smo rešili da vam se obratimo. Ako se udružimo, možemo da joj pomognemo, siguran sam.

Andrea: Mi to već dugo znamo. Samo nismo znali kako da Vam kažemo. Bilo nam je teško. Ali smo shvatili da morate da saznate. Jedino tako ćete možda moći da je držite pod kontrolom. Možda da je pošaljete na rehabilitaciju, odvikavanje, ne znam...

Mama: *(stavlja ruke preko usta):* O bože. Pa meni već godinama nedostaju bensedini iz kutija, a poslednjih meseci mi se čini i novac iz novčanika. Uvek sam nekako mislila da sam zbunjena, zaboravna, ali ako vi sad to tako kažete... O bože, šta da radim... *(briše suze).*

Aleks: Teta Vera, nemojte se nervirati, mislim da još nije kasno za nju. Mislim da je još uvek samo na ekstaziju, tabletama i ponekad malo šmrkne...

Andrea: Ali nema ona para za nešto skuplje. Za ono najstrašnije...

Mama: *(zagleda ih jedno po jedno, pa se udari po čelu):* Imala sam nešto ušteđevine ovde... *(pritrčava do police sa fiokama i pretura, izbacuje nasumice stvari iz nje)* Ovde

je bilo... neki evri... sigurno je bilo... i to dosta... O bože. Andrea, Aleks, nema ih. Nema para. Sve je nestalo.

Aleks: Moramo onda što pre da je pronađemo.

(Oni istrčavaju sa scene, muzika)

SCENA 7 — Milena i Đovani na klupi

Đovani: Jesi li donela kintu?

Milena: Jesam.

Đovani: Jel sve tu, ne moram da prebrojavam.

Milena: Kako hoćeš! Samo požuri. Ne mogu da izdržim još dugo.

Đovani: *(podsmešljivo):* Šta je bilo? Maloj narkomanki udarila kriza jel?

Milena: Nije kriza... samo... hoću da probam... ionako svi govore da sam narkomanka i misle da se bodem u venu, a ja to nikad nisam radila. Nikad.

Đovani: Ma šta mi napriča...

Milena: Nisam, majke mi. Ovo će mi biti prvi put.

Đovani: Ajde mala ne lupaj, prošla si ti svašta...

Milena: Jesam. Sve sam probala, osim u venu.

Đovani: Ti si stvarno ozbiljna?

Milena: Najozbiljnije ti kažem.

Đovani: E u tom slučaju čika-Đole će da ti pomogne... daj ruku.

Milena: Koju?

Đovani: *(već nervozno):* Ma svejedno je, samo zavrni rukav. Imam ja ceo pribor... al to će to dodatno koštati, da znaš.

Milena: Nema problema. Nabaviću novac. Samo mi daj nešto, ne mogu više da podnesem ovaj osećaj krivice. Ne mogu da podnesem osmeš moje majke koja ništa ne sumnja, poglede svog dečka koji sve zna a ne može da pomogne. Ne mogu da podnesem poglede ljudi na ulici i znam da šapuću za mnom...

(dok ona govori Đole joj mota gumu oko ruke, traži venu, lupka palcem i kažiprstom po podlaktici)

Đovani: Jesi li spremna, mala?

Milena klima glavom, zatvorenih očiju.

Đovani: Jesi li sasvim sigurna da to hoćeš?

Milena: *(otvara oči i prošapuće):* Jesam, hajde već jednom da završimo s tim.

Đovani vadi špric i stavlja joj iglu u venu. Milena se prvo trgne, a onda gleda šta on radi (u pozadini tiha muzika). U jednom momentu ona pada u nesvest njemu na rame. On je hvata za bradu i podigne. Ona ne otvara oči. On pokušava da je osvesti, lagano je udari po obrazu, jednom pa drugom, ali ona ne reaguje.

Đovani: Auh bre, šta sad ovo bi... izgleda da je malo stvarno bilo prvi put. Možda nisam trebao toliko da joj dam odjednom. Milena! Leno! (više i trese je za ramena) Alo, devojko, Milena, budi se. Dođavola!!!

Iz daljine dopiru zvuci sirena, Đovani je spušta na klupu, osvrće se i otrčava napolje. Potpuni mrak ispresecan samo zvucima sirena, sve jačim i jačim. Onda se naglo prekida. Nakon par sekundi mraka počinje tiha lagana muzika sa početka i pali se svetlo upereno u centar proscenijuma.

Milena leži na klupi, utrčavaju mama, Aleks i Andrea. Mama pokušava da je probudi. Aleks i Andrea zbunjeno stoje po strani. Mama plače. Ponovo mrak. Muzika sa početka i pale se sva svetla. Na sceni samo Milena. Stoji okrenuta leđima publici, pa se polako okreće i počinje da govori, dok muzika postaje sve tiša.

Milena: Na početku sam mislila da je sve lako, da se samo budale navuku, a ja ću samo da probam i da prestanem. Godine su prolazile, a ja sam uzimala samo po malo, po malo. Uvek sam mislila da je malo da ida ću prestati. Da mogu uvek da prestanem. Mama je mislila da sam na studijama, a meni studije samo paravan. Znam da je fizički problem kod mene veći nego sto ga ja sama sebi predstavljam i zato sam ljuta na sebe! Kako da se spustim na zemlju? Kako sebe da vratim u stvarnost? Kako da ublažim ove tupave simptome? Ranije sam bila srećna. Sada sam konstantno nesrećna. Nesrećna kad nema droge, nesrećna i kad sam drogirana. Zapostavljam sebe, zapostavljam ljude koje zaista volim, zapostavljam školu, zapostavljam život. Nedostajem sama sebi. E pa više neću tako da se igram. Želim da budem ponovo srećna. Od bivšeg društva stvarno nisam u kontaktu ni sa jednom drugaricom, osim sa Andreom koja je krajnje uporna i kao kreten naivna. Kad me je Dača napao pre neki dan, prvo sam ga mrzela, a zatim shvatila da je u pravu. Međutim, moj prvi korak ka rešenju tog problema, bio je okretanje ka još opasnijoj vrsti droge. I dokle me je to dovelo? Mogla sam da umrem. Jedva su me spasili. Da mama nije shvatila da nema para i da Aleks nije znao gde bi mogli da me nađu i da nisu stigli na vreme... mogla sam da umrem. E pa dosta je toga. Razgovaraću ozbiljno sada i sa Aleksom i reći mu da ako nastavim da ću potonuti, a od njega tražim samo da me sasluša i da bude svestan da se borim. Ne može mi drugačije pomoći, niti tražim. Želim da ponovo rasterećeno gledam filmove, serije, pratim utakmice, igram igrice! Sad je to sve nekako sklonjeno sa strane i nikako da u meni preovlada taj osećaj da može da mi bude lepo i bez... Odluka je na meni hoće li sledeći korak biti ponovo heroin i susret sa smrću ili traženje pomoći? Ja odlučujem šta ću s lovom i svojim životom. Prvo moram da se odvojim od ekipe koja uzima drogu. Ako ništa drugo, otići ću u neki centar za lečenje zavisnosti, otići ću na sastanak Anonimnih Narkomana. Pomoći ću sebi. Jer niko drugi ne može da mi pomogne ako ja sama ne odlučim – neću više da budem narkomanka!